

СТИВЪН КИНГ НОЩЕН ПРИБОЙ

Превод от английски: Весела Прошкова, 1994

chitanka.info

След като непознатият умря и вятърът разнесе миризмата на изгорялата му плът, ние се запътихме обратно към брега. Кори носеше радиото си — един от онези големи колкото куфар транзистори, които работят с около четирийсет батерии и имат магнитофон. Възпроизвеждането не беше особено качествено, но за сметка на това радиото беше доста мощно. Кори произхождаше от богато семейство преди избухването на А6, но сега тези подробности нямат значение. Дори огромният му радиоманетофон е хубава, но безполезна вещ. Останали са само две радиостанции, които успяваме да хванем. Програмата, излъчвана от Портсмут, се води на някакъв селски диджей, който е откачил на тема религия. Пуска плоча на Пери Комо, казва по някоя молитва, ридае, пуска Джони Рей, четете от псалмите (също като Джеймс Дийн в „На изток от рая“), сетне отново циври. Весела радиостанция, няма що. Веднъж този тип изпя „Събирайте снопите“ с прочувствен, прегракнал глас, от който двамата с Нийдълс изпаднахме в истерия.

Масачузетската станция беше по-святна, но я хвацахме само нощем. Водещите бяха банда хлапета. Навярно бяха превзели радиопредавателите на WRKO или WKDM в Портсмут, след като персоналът измрял, или избягал. Излъчваха смешни позивни, като НАРКОМАНИ, ПРОСТИГУТКИ и тям подобни. Абсолютен майтап — направо да се пръснеш от смях. По обратния път към брега слушахме тази радиостанция. Със Сузи се държахме за ръце, Кели и Джоан се движеха пред нас, а Нийдълс вече бе прехвърлил билото на хълма и беше извън полезрението ни. Кори вървеше най-отзад и размахваше радиото си. „Стоунс“ пееха „Енджи“.

— Обичаш ли ме? — повтаряше Сузи. — Само това ме интересува — дали *действително* ме обичаш.

Тя искаше непрекъснато да ѝ се обяснявам в любов — бях нейното плюшено мече.

— Не — отвърнах.

Сузи започваше да напълнява и ако поживееше още известно време (което беше малко вероятно), щеше да се превърне в тлъста повлекана. Отгоре на всичко беше много устата.

— Адски си гаден — промълви тя и притисна длан към лицето си. Лакираните ѝ нокти проблеснаха под светлината на лунния сърп, изплувал на небето преди около час.

— Пак ли ще цивриш?

— Млъкни! — По гласа ѝ разбрах, че действително ще се разплаче.

Изкачихме се на хълмчето и спряхме за миг.

Преди избухването на А6 тук имаше плаж, пренаселен с туристи, екскурзианти, сополиви хлапета и бабички с провиснала плът и с изгорели от слънцето гърбове. В пясъка се валяха опаковки от шоколадчета и захарни пръчки, влюбени двойки се натискаха върху плажните кърпи, във въздуха се носеше вонята на изгорели газове от ауспусите на колите, примесена с миризмата на водорасли и на плажно масло.

Но сега боклукът беше изчезнал, погълнат от вълните като шепа солети. Нямахте ги хората, които отново да замърсяват плажа — нашата групичка беше прекалено малка, за да причини видими щети. Освен това ние обичахме природата — нали преди малко бяхме направили жертвоприношение в нейна чест? Дори Сузи бе участвала — малката мръсница Сузи с дебел задник, пристегнат в клоширан панталон с цвят на къпини.

Белият пясък образуваше дюни, линията на прилива се очертаваше от преплетени водорасли и плавеи. Луната хвърляше върху брега мастилени сенки във формата на полумесец. Кулата на спасителите се издигаше на петдесетина метра от плажните кабинки, щръкнала в небето като костелив пръст.

Докъдето ни поглед стигаше вълните неуморно се разбиваха върху брега, от тях изригваха фонтани пяна.

Мисля си, че предишната нощ същите вълни вероятно са изменили половината път до Англия.

— Слушахте „Енджи“ на „Стоунс“ — обади се прегракнал глас от радиото на Кори. — Много си падам по това старо парче, полъх от минало незабравимо, плоча на всички любима... Аз съм Боби. Пред микрофона трябваше да е Фред, но грипът го пипна. Подул се е като балон.

Сузи се засмя, въпреки че сълзите все още блестяха върху клепачите ѝ.

Заслизах по-бързо към брега, за да я накарам да млъкне.

— Почакай! — извика Кори. — Хей, Бърни, почакай!

Онзи по радиото четеше мръсни стихове, някакво момиче го попита къде е бирата. Той ѝ отвърна нещо, но в този момент стигнахме до брега. Обърнах се да проверя какво прави Кори. Както обикновено, той се спусна по хълмчето по задник: изглеждаше толкова нелепо, че го съжалих.

— Тичай! — извиках на Сузи.

— Защо?

Плеснах я по задника и тя изпищя.

Затичахме се. Сузи пръхтеше като кон и ме молеше да бягам побавно, но изобщо не ѝ обърнах внимание. Вятърът свистеше в ушите ми и отмяташе косата от челото ми. Във въздуха се носеше острата миризма на сол. Вълните шумно се разбиваха в брега — напомняха ми покрито с пяна черно стъкло. Изритах гумените си сандали и се затичах бос по пясъка, без да обръщам внимание на мидените черупки, които се забиваха в стъпалата ми. Кръвта бучеше в ушите ми.

Внезапно се озовах пред навеса. Нийдълс вече беше под него. Хванати за ръце, Кели и Джоан стояха отвън и се взираха в океана. Направих кълбо напред (песъчинките напълниха ризата ми) и се озовах точно пред Кели. Той се стовари върху мен и притисна лицето ми в пясъка, а Джоан гръмко се разсмя.

Изправихме се и усмихнато се спогледахме. Сузи се бе отказала да тича и тронаво се влачеше към нас. Кори почти я беше настигнал.

— Страхотна клада, а? — възкликна Кели.

— Мислиш ли, че е дошъл чак от Ню Йорк, както твърдеше? — попита Джоан.

— Нямам представа — отвърнах.

И без това нямаше никакво значение. Когато открихме непознатия зад волана на огромен линкълн, той беше почти в безсъзнание и бълнуваше. Главата му беше колкото футболна топка, шията му се бе издула като наденица. Със сигурност беше пипнал грип и дните му бяха преброени. Ето защо го завлякохме на носа с изглед към брега и го изгорихме. Човекът промърмори, че се нарича Алвин Сакхайм; непрекъснато викаше баба си — явно взе Сузи за нея. Бог знае защо, но това ѝ се стори адски забавно. Тя е в състояние да се смее на най-невероятни неща.

Кори предложи да изгорим непознатия, но всъщност всичко започна на шега. В колежа Кори беше прочел сума книги за вещици и

за черна магия. Стоеше до линкълна на Алвин Сакхайм, хилеше се злорадо в мрака и бърбореше, че ако принесем жертва на боговете, може би те ще ни запазят от Аб.

Естествено никой от нас не вярваше в тези щуротии, но постепенно предложението на Кори ни интересува. Беше нещо ново, ето защо накрая го приехме. Привързахме Алвин към телескопа (ако пуснеш монета от десет цента в прореза в безоблачен ден през телескопа се вижда чак до Портланд), като използвахме коланите си, сетне се спуснахме да събираме сухи клони и изхвърлени от прилива плавеи. Приличахме на деца, които играят на някаква нова жмичка. През това време Алвин Сакхайм висеше на стълба на телескопа и несвързано бърбореше за баба си. Очите на Сузи се разшириха, тя се задъха — гледката явно я възбуди. Когато се озовахме в долчинката в подножието на хълма, Сузи се наведе и ме целуна. Устните ѝ бяха наплескани с червило — имах чувството, че целувам мазна чиния.

Отблъснах я и от този момент нататък тя започна да се цупи.

Изкачихме се обратно на носа и натрупахме сухи съчки чак до кръста на Алвин Сакхайм. Нийдълс поднесе запалката си към кладата, която моментално пламна. Нещастникът, привързан към телескопа, закрещя миг преди огънят да обгърне косата му. Във въздуха се носеше миризма като на свинско печено.

Нийдълс се обърна към мен:

— Дай една цигара, Бърни.

— Зад тебе има около петдесет картона.

Той се ухили и смачка комара върху ръката си.

— Мързи ме да се обърна.

Подадох му цигара и седнах до него. Спомних си как ние със Сузи се запознахме с него в Портланд. Когато го видяхме за пръв път, той седеше на тротоара пред Държавния театър и подрънкваше струните на голяма старомодна китара, която бе задигнал отнякъде. Звучите отекваха из пустата улица, сякаш се намирахме в концертна зала.

Сузи задъхано спря пред нас.

— Много си гаден, Бърни.

— Хайде, Сю, обърни плочата — адски е скапана от тази страна.

— Копеле! Тъп, безчувствен гадняр! Мръсник!

— Разкарай се, или ще те напляскам! — извиках. — Да пукна, ако не го направя.

Тя отново зациври — много я биваше да се прави на нещастна. Кори се приближи до нея и се опита да я прегърне. Сузи го удари в слабините, а той я заплю в лицето.

— *Ще те убия!*

Момичето се нахвърли върху него — крещеше, плачеше и размахваше ръце като вятърна мелница. Кори отстъпи назад, залитна, сетне подви опашка и побягна. Сузи се спусна след него, като го ругаеше истерично. Нийдълс отметна глава и се засмя. Шумът на прибоя почти заглушаваше радиото.

Кели и Джоан незабелязано се бяха отдалечили. Съзрях ги долу на плажа, досами водата, вървяха прегърнати през кръста. Напомниха ми реклама на туристическа агенция: „*Посетете живописния остров Сейнт Лорка*“. Изпитвах удоволствие като ги гледах — чувствата им бяха толкова искрени...

— Бърни?

— Какво? — Седях, пуших и си представях как Нийдълс отваря капачето на запалката, завърта колелцето и запалва огън с помощта на камъче и стомана, също като първобитен човек.

— Загазил съм — продължи Нийдълс. Разтревожено го изгледах.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Имам страхотно главоболие, стомашни спазми... боли ме, когато пикая.

— Може да е обикновен хонконгски грип. Сузи го беше пипнала и си мислеше, че ще умре.

Засмях се. Това се бе случило седмица преди да затворят завинаги нашия университет и месец преди да започнат да изнасят телата на мъртвите с камиони и да ги заравят с булдозери в масови гробове.

— Погледни! — Той драсна кибритена клечка и я поднесе към лицето си. Видях първите триъгълни петна и характерните отоци. Да, безсъмнено се беше заразил от А6.

— Май че си прав — промълвих.

— Знаеш ли, не се страхувам колкото очаквах — тихо рече Нийдълс. — За разлика от теб. Убеден съм, че непрекъснато мислиш за това.

Побързах да отрека:

— Не е вярно.

— Не можеш да ме заблудиш. Знам, че и този тип, когото изгорихме, не ти излиза от ума. Не се измъчвай — мисля, че всъщност му помогнахме. Съмнявам се, че изобщо е разбрал какво става.

— Грещиш.

Той вдигна рамене и се обърна на другата страна.

— Няма значение.

Пушихме мълчаливо. Взирах се във вълните, които се разбиваха в брега и се връщаха обратно. Ето че и Нийдълс се бе заразил от страшната болест. Това ме накара отново да осъзная жестоката действителност. Беше краят на август, след една-две седмици щяхме да почувстваме първия полъх на есента. Време бе да се преселим подалеч от океана. Но има ли смисъл — до Коледа може би всички ще бъдем мъртви. Представих си как безжизнените ни тела лежат в нечий хол; скъпото радио на Кори стои върху библиотеката, претъпкана със съкратени издания на популярни романи, а бледото зимно слънце нахлува през затворените прозорци и рисува безсмислени шарки върху килима.

Картината, която се появи във въображението ми беше толкова ярка, че потръпнах. Не бива да мисля за зимата още през август...

Нийдълс се ухили.

— Видя ли? Действително се страхуваш.

Не знаех какво да отговоря. Изправих се и заявих:

— Отивам да потърся Сузи.

— Бърни, хрумвало ли ти е, че може би сме последните оцелели хора на Земята?

Под бледата лунна светлина той вече изглеждаше полумъртъв, с тъмни сенки под очите и бели, тънки като молив пръсти.

Пристъпих няколко крачки напред и се загледах в необятната водна шир. Виждаха се само високи вълни с разперени гребени. Шумът на прибоя беше оглушителен като че се бе разразила гръмотевична буря. Затворих очи и почувствах студения и влажен пясък под босите си крака. Помислих си: „Голямо чудо, че сме последните хора на Земята. Приливът ще бъде вечен, докато има луна, която да привлича водата.“ Открих Сузи и Кори на плажа. Тя го яхаше, като че бе непокорен жребец и натискаше главата му в разпенената

вода. Кори безпомощно размахваше ръце. И двамата бяха мокри до кости. Приблжих се и леко я изритах. Кори побърза да изпълзи в страни, докато се задавяше и кашляше.

— *Мразя те!* — изкрещя ми Сузи. Разтегнатите ѝ устни наподобяваха ухилен полумесец. Напомняха ми вход на цирк. Когато бях малък, майка ми ме водеше в Държавния парк „Харисън“. Там имаше циркова палатка, върху предната част на която беше изрисувано лице на клоун, а публиката влизаше през устата.

— Хайде, Сузи, ставай.

Протегнах ѝ ръка. Тя колебливо я пое и се изправи. Мокрият пясък беше полепнал по дрехите и по лицето ѝ.

— Не трябваше да ме риташ, Бърни. Никога повече не го...

— Я стига!

Не можех да я сравня дори с джубокс: при нея не трябваше да пускаш монета, но и никога не преставаше да дрънка.

Тръгнахме по брега към централната сграда. Очевидно мъртвият управител на курорта е обитавал апартамента на последния етаж.

Всъщност Сузи не заслужаваше да спи в легло, но Нийдълс имаше право — вече всичко беше безсмислено, нямаше пред кого да си придавам важност.

Преди да се кача по стълбата, за миг се загледах в счупената витрина на магазина и в изложените прашни стоки, които никой не си беше направил труда да открадне: купища тениски (с щамповани отпред небе, море и надпис „Курорт Ансън“), лъскави гривни, които потъмняват на втория ден, след като ги сложиш на ръката, разноцветни пластмасови обеци, плажни топки, грозни керамични мадони, пластмасови гадории, изобразяващи повръщане („Колко реалистично! Изпробвай го пред съпругата си!“), фойерверки за Четвърти юли, който вече никога няма да се празнува, плажни кърпи с щампована пищна красавица по бикини и имената на стотина прочути курорти, флагчета, балончета, бански костюми. До магазина се намираще закусвалня, на витрината ѝ се мъдреше огромен надпис: „Опитайте нашия специалитет с миди“.

Когато бях в гимназията, често идвах на този плаж. Това беше седем години преди избухването на Аб; по онова време имах гадже на име Морийн. Беше едро момиче и носеше розов бански костюм на бели карета. Занасях я, че прилича на покривка за маса. С нея често се

разхождахме боси по пътеката пред закусвалнята, усещахме под краката си горещите, покрити с пясък дъски. Но така и не опитахме специалитета с миди.

Сузи ме изтръгна от спомените ми.

— Какво гледаш, Бърни?

— Нищо. Хайде, ела.

Спах неспокойно и често се събуждах облян в пот. Сънувах Алвин Сакхайм, който седеше зад волана на лъскавия жълт линкълн и бърбореше за баба си. От него бе останала само подутата, опушена от дима глава и овъгления скелет, от който се разнасяше миризма на изгоряло. Продължаваше да ломоти, но не можех да различа думите му. Сетне се събудих. Задъхвах се.

Сузи се изтягаше напъряко върху бедрата ми, бледа и подпухнала. Часовникът ми показваше четири без десет, но установих, че е спрял. Навън все още цареше мрак. Вълните шумно се разбиваха в брега. Приливът беше в най-високата си точка — навярно минаваше четири. Скоро щеше да се съмне. Станах и излязох в коридора. Океанският бриз Разхлади горещото ми тяло. Казах си, че въпреки всичко не ми се иска да умра. Наведох се и взех кутия бира — до стената бяха подредени три-четири кашона. Беше топла, защото хладилниците не работеха поради липса на електричество. За разлика от мнозина, нямам нищо против топлата бира, само дето тя образува повече пяна. Бирата си е бира.

Седнах на площадката до стълбата, отворих кутията и жадно отпих.

И така — ето ни нас — последните оцелели хора на Земята, след като цялото човечество загина — беше унищожено — не от атомна бомба, биологично оръжие, замърсяване на околната среда, или от друга катастрофа. *Всички загинаха от най-обикновен грип.* Искане ми се да поставя огромна табела в пустинята: бронзов квадрат със страна пет километра, върху която с релефни букви е написано послание до извънземните, които ще кацнат на мъртвата ни планета: „*Просто грип*“.

Изхвърлих празната кутия, която глухо издрънча върху циментовата пътека пред сградата. Навесът приличаше на тъмен

триъгълник върху пясъка. Питам се дали Нийдълс спи, как ли бих се чувствал на негово място.

— Бърни?

Сузи стоеше на вратата, навлякла ризата ми. Стана ми неприятно, защото тя се поти като кон.

— Вече не ме харесваш, нали, Бърни?

Не й отговорих. Понякога се чувствам виновен пред нея.

— Може ли да седна до тебе?

— Площадката не е достатъчно широка за двама ни.

Тя захълца задавено и понечи да се прибере.

— Нийдълс се е заразил от А6 — промълвих. Сузи спря и ме изгледа. Лице го й беше безизразно.

— Не се шегувай, Бърни.

Безмълвно запалих цигара.

— Не може да бъде. Та нали изкара...

— Да, преболедува А2 — хонконгския грип. Също като нас.

— Но това означава, че нямаме...

— Имунитет.

— Точно така. Следователно и ние може да се заразим.

Тихо промълвих:

— Навярно ни е излъгал, че е прекарал А2, за да го вземем с нас.

По лицето й се изписа облекчение.

— Правилно. На негово място и аз бих направила същото. Всички се страхуваме от самотата, нали? — Тя се поколеба. — Ще си легнеш ли отново?

— След малко.

Сузи се прибра. Не е необходимо да й казвам, че преболедуването на А2 не е гаранция, че няма да се заразиш от А6. Тя го знаеше, но предпочиташе да го забрави. Седях и наблюдавах огромните вълни, които се разбиваха в брега. Преди години Ансън беше единственият курорт в целия щат, където можеше да се кара сърф. Носът се открояваше на фона на небето като тъмна гърбица. Стори ми се, че виждам наблюдателницата, но може би си въобразявах. Понякога Кели водеше Джоан там, ала не и тази нощ.

Притиснах длани към лицето си и впих пръсти в плътта. Краят приближаваше толкова бързо — проклинах злата ни участ — подобна смърт беше напълно лишена от достойнство.

Вълните непрекъснато прииждат. Водната шир е безконечна, чиста и дълбока. С Морийн бяхме плували в океана преди да постъпим в университета, преди А6 да се появи в Югоизточна Азия и унищожи човечеството. Спомням си, че беше през юли; ядохме пици, слушахме транзистора ѝ, мажехме гърбовете си с плажно масло. Въздухът беше горещ, пясъкът блестеше, а слънцето беше като течено стъкло...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.